

Mjr Feliks Kozubowski (ur. 7 stycznia 1894 w Działowie, zm. 15 września 1939 w Sochaczewie)

Od wczesnych lat młodości zaangażowany był w działalność patriotyczną. W latach 1913–1916 działał w Towarzystwie Gimnastycznym „Sokół” w Kijowie. Zmuszony do służby w armii rosyjskiej, wcielony został do 21 zapasowego batalionu w Kursku, a następnie był kadetem w 2 Szkole Podchorążych w Kijowie. We wrześniu 1915 r. wysłano go na front I wojny światowej.

w Warszawie. Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej w 1920 r. jako d-ca 1 kompani następnie III batalionu 101 pułku piechoty. Dwukrotnie ranny, został odznaczony Krzyżem Walecznych i przedstawiony do orderu Virtuti Militari.

3 maja 1922 r. został zweryfikowany w stopniu kapitana ze starszeństwem z dniem 1 czerwca 1919 r. W roku następnym został dowódcą II batalionu szkolnego w Centralnej Szkole Podoficerów Zawodowych Piechoty Nr 1 w Chełmnie, pozostając oficerem nadetatowym 84 pułku piechoty w Pińsku. W latach 1924–1928 pełnił służbę w 42 pułku piechoty w Białymstoku. 27 stycznia 1930 r. został awansowany na majora ze starszeństwem z dniem 1 stycznia 1930 r. i 66. lokatą w korpusie oficerów

Zniszczony podczas walk most w Sochaczewie, nieopodal miejsca śmierci mjr. Feliksa Kozubowskiego.

1 kwietnia 1917 r. rozpoczął służbę w 1 Dywizji Strzelców Polskich (1 DP na Ukrainie). Szybko awansował – w tym samym roku został podporucznikiem, a kilka miesięcy później porucznikiem, jako dowódca plutonu brał udział w bitwach pod Czabórką, Husiatyniem i Brzeżanami.

W 1918 r. podjął się misji werbunkowej wśród jeńców polskich z armii niemieckiej i austriackiej do I Polskiego Korpusu Józefa Dowbor-Muśnickiego, został aresztowany przez bolszewików i osadzony w Tule. W 1918 r. znalazł się na ziemiach polskich i zaangażował w działalność POW, biorąc udział w rozbrajaniu Niemieckich oddziałów w Warszawie. 2 lutego 1919 r. wstąpił do Szkoły Podchorążych

piechoty. W 1932 r. pracował w Wojskowym Instytucie Przeciwigazowym w Warszawie. Przeniesiony w 1933 r. do Skierniewic, pełnił funkcję dowódcy batalionu 18 Pułku Piechoty.

Dowodząc batalionem podczas kampanii wrześniowej, przebył z nim szlak bojowy do Sochaczewa, gdzie zginął 15 września 1939 r., trafiony serią z karabinu maszynowego podczas wycofywania się z miasta.

Ciało z polowej mogiły na zachodnim brzegu Bzury przeniesiono w 1940 r. na cmentarz parafii św. Wawrzyńca w Sochaczewie, gdzie spoczywa ze swoimi żołnierzami, którzy również zginęli podczas obrony miasta.